

רע"פ 4322/18 - גטו בטאווה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4322/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: גטו בטאווה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעפ"ת 15102-02-18 מיום 2.5.2018 שניתן על ידי כב' השופט העמית א' יעקב

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט העמית א' יעקב) בעפ"ת 15102-02-18 מיום 2.5.2018. עניינו של פסק הדין בבקשה לביטול פסק דין שניתן נגד המבקש בהעדר התייבבותו.

1. המבקש נשפט ביום 29.9.2009, בהעדרו, בבית משפט השלום לתעבורה ברמלה (כב' השופט ח' טרסי) והורשע בעבירה של נהיגה בשכרות (תת"ע 712-08-09). בית המשפט גזר על המבקש פסילה מלקבל או להחזיק

רישיון נהיגה למשך שנתיים, פסילה על תנאי וקנס בסך 1,000 ש"ח או 20 ימי מאסר תמורתו. ביום 5.2.2018 הגיש המבקש בקשה לביטול פסק הדין בטענה כי לא התייצב לדיון בשל טעות אנוש ולא ניתן לו יומו בבית המשפט. לטענתו, רף האלכוהול שצריך להימצא בדמו של נהג על מנת להעמידו לדיון בגין נהיגה בשכרות שונה לפני שנים רבות והועמד על 290 מ"ג. המבקש טען כי מכיוון שהורשע לאחר שנמצאה בגופו כמות של 280 מ"ג אלכוהול בלבד, הותרת פסק הדין והעונש שנגזר תגרום למבקש עיוות דין חמור.

בית משפט השלום דחה את הבקשה וקבע, בין היתר, כי המבקש לא הצביע על טעם המצדיק שיהיו של למעלה משמונה שנים בהגשתה. לגופו של עניין צוין כי הטענה לשינוי בנוהל האכיפה אינה יכולה לסייע למבקש שכן במועד ביצוע העבירה עמד רף האכיפה על 240 מ"ג אלכוהול, ומשכך, הרשעתו של המבקש הייתה בדיון. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה ביום 2.5.2018, תוך שנקבע כי המבקש ידע על גזר הדין לכל המאוחר בשנת 2011, אז שולם הקנס שהושת עליו; כי המבקש הודה במהלך חקירתו שביצע את העבירה המיוחסת לו; כי עסקין בפסק דין חלוט; וכי לא נגרם למבקש כל עיוות דין.

2. המבקש לא השלים עם ההחלטה ומכאן הבקשה שלפניי. בתמצית, המבקש טוען כי לא ידע על פסק הדין שניתן בהעדרו, כי גזר הדין לא הומצא לו כדין, וכי אין ללמוד מכך שהקנס שולם או מכך שנשלחה לו הודעה על החיוב בקנס כי הוא ידע על יתר רכיבי הענישה ועל פסילת הרישיון. עוד טען המבקש כי אף על פי שבמועד ביצוע העבירה עמד רף האלכוהול לעניין האכיפה על 240 מ"ג, יש לראות בשינוי הרף במועד מאוחר כיוצר עיוות דין בעניינו, המצדיק את ביטול פסק הדין. לשיטת המבקש, טענותיו מקימות שאלות החורגות מעניינו ומצדיקות דיון ב"גלגול שלישי".

3. דין הבקשה להידחות אף מבלי להידרש לתגובת המשיבה.

ההלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או מקום בו קם חשש לאי צדק מהותי או לעיוות דין (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 2575/17 גיאר נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (6.9.2017)). בקשת המבקש לא עומדת באמות מידה אלו, וכל טענותיו נוגעות לנסיבות המקרה הקונקרטי. למעלה מן הצורך יוער לגופו של עניין, כי הבקשה לביטול פסק הדין לוקה בשיהוי רב, ואינה עומדת בתנאים הנדרשים לקבלתה. טענותיו של המבקש לעניין המצאת גזר הדין נדונו ונבחנו על ידי בית המשפט קמא, שקבע כי המבקש ידע על גזר הדין. זאת ועוד, בהינתן שאין חולק כי כמות האלכוהול שנמצאה בדמו של המבקש חצתה את רף האכיפה במועד ביצוע העבירה, הרשעתו הייתה כדין, והשינוי המאוחר ברף האכיפה לא מצדיק את ביטולה. בנסיבות אלה, לא נגרם למבקש עיוות דין, ולא היה מקום לבטל את פסק דינו של בית המשפט לתעבורה.

4. לאור האמור, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ד בסיון התשע"ח (7.6.2018).

ש ו פ ט